

KETT- PEDAGÓGIA

MTA-PPHF Valláspedagógiai Szakmódszertani kutatócsoport

FÜGEFA MŰHELY

GONDOLATOK AZ ÉLETRŐL

ÚTON LENNI - HELYET TALÁLNI - KÖZÖSSÉGBEN LENNI - KÖZÉPPONTOT TALÁLNI - NEVEM VAN

A foglalkozást tervezte: Sipos Edit

fugefamuhley.hu, www.franz-kett.de; www.pphf.hu

Az életről, az élet eseményeiről való gondolkodás emberi sajátosság. Ezek az események annyira hétköznapiak, hogy gyakran nem is tudatosul bennünk, hogy köztük zajlik le az életünk. Amikor megéljük ezeket az eseményeket és elgondolkodunk rólunk, saját tapasztalattá válnak.

1. Úton lenni

A foglalkozás elején táncolunk. Beszélgetünk a táncban történekről. (mentünk előre, hátra, keveredtünk, új párt találtunk...) A tánc történésein keresztül az életről tanultunk.

Eljátsszuk a témát.

- A foglalkozás vezetője pantomim játékkal visszavezeti a csoportot a nap kezdetéhez: ébresztőórát hallok, ásítok, kinyitom a szemem, felkelek, megnyitom a vízcsapot, megmosom az arcom, fogat mosok, fésülködöm, felöltözöm, reggelizem, kinyitom a bejárati ajtót és bezárom, elindulok, megyek egy úton.
- Egy dob vagy csörgődob hangja meghatározza járásunk tempóját. Megyünk gyorsan, lassan, hangosan, hal-kan, határozott, bizonytalan léptekkel, stb. Amikor a dob hangja elhallgat, megállunk az úton. Egy kiáltás, szó, ének arra ösztönöz, hogy körülnézzünk. Megnézzük a termet, egymást. Köszöntjük egymást.

2. Helyet találni - helyemen lenni

Ha megérkezem valahova, kell egy helyet találnom. Az elfoglalt hely biztonságot, méltóságérzést ad az embernek. Emlékszünk arra, ahogy a gyermekek ragaszkodnak helyükhöz az ülőkörben, milyen tanácstalanok, agresszívvé válnak, ha a helyüket elfoglalja egy másik gyermek.

Életünkben az első hely édesanyánk méhe volt. Ha megtagadta volna tőlünk ezt a helyet, nem lennénk itt. Az ő igenje számunkra ittlétünk legfontosabb előfeltétele.

A helykeresés életünk során állandó problémának bizonyul. Legyen az parkolóhely, munkahely, hely vagy rang egy kapcsolatban, családban, iskolai osztályon belül. Megpróbáljuk megtartani a helyet, amelyet egyszer már megszer-
retünk magunknak. Lehet illetlenül nagy, ami sok problémához vezet. A hely megosztását meg kell tanulni.

A születésünkkel helyet foglaltunk a földön. Ezen a helyen alkothatunk, betölthetjük, mégpedig a kapott talentu-
mokkal, amelyeket fel kell fedeznünk. Akkor életünk végén egy sikeres életről beszélhetünk.

A gyerekek elfoglalják helyüket az ülőkörben:

Mondóka (a résztvevőket megkérjük, hogy mondják utánunk.):

Megérkeztem.

Helyemre ültem.

Itt vagyok.

- A gyermekeket rávezetjük, hogy tudatosan üljenek a székükön, a négy lábán vezessék végig a kezüket, az ülő-
felületet vegyék birtokba és érezzék, hasonlóan a széktámlát is, amelyen támaszkodni tudunk.

- A továbbiakban arra ösztönözhetjük a gyermekeket, hogy üljenek a szék szélére, lábukat tudatosan tegyék a földre, kezüket szabadon fektessék combjuk felső részére és tegyék keresztbe.

3. Középpontot találunk, itt vagyok - nevem is van

- Egy karika vándorol gyermektől gyermekig. Aki kapja, képkeretként az arca elé tartja, és megmondja a nevét, ahogy szeretné, hogy a csoportban szólítsák. Minden jelenlévő megajándékozza a figyelmével a bemutatkozó gyermeket, egy SZEM-PILLANTÁST szentel neki.
- Az a szabály, hogy a karikát csak hangjelzésre adjuk tovább (triangulum, ujjcintányér). Az éppen bemutatkozó résztvevő megtanulja, hogy a kapott figyelemben kitartson egy ideig.
- Mikor már egy maroknyi gyermek bemutatkozott, megismétli a csoport kiáltva vagy énekelve a gyermekek neveit:

Martin is itt van,

Mária is itt van,

Christine is itt van...

És ez olyan csodálatos jó!

Középpont és alkotás

- A karikát letesszük a középpontba és körbe vesszük a keskenyre hajtogatott kendőkkel. Ezt a folyamatot összeköthetjük egy mély és tartalmas feladattal: A résztvevőket megkérjük, hogy röviden meséljék el a nevük történetét. Kitől kapták? Miért? szeretik-e?
- Miután letettük a kendőket arra kérjük a résztvevőket, hogy a keresztnévük kezdőbetűjét alakítsák ki a kendő hozzájuk eső felén.

Imádság

A foglalkozásunk végén meggyújtunk egy fehér gyertyát. A gyertya Jézus jelenlétét szimbolizálja a számunkra. A gyertyát körbeadjuk, majd letesszük a középpontba.

Hálát adunk a foglalkozásban megtapasztaltakért.